

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7015/2022
13.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Камненић, Зорана Хаџића, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Максић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредног суда у Зрењанину, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 23/22 од 02.03.2022. године, у седници одржаној 13.07.2022. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 23/22 од 02.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 23/22 од 02.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину Прр1 2/20 од 15.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Привредним судом у Зрењанину Ст 296/12 исплати на име накнаде материјалне штете, признато а неисплаћено стечајно потраживање утврђено Закључком Привредног суда у Зрењанину Ст 157/2011 од 05.10.2011. године, по основу главног дуга у износу од 228.907,94 динара и по основу утврђене и признате камате у износу од 27.952,08 динара, све са законском затезном каматом од 05.10.2011. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му накнади трошкове поступка у поступку стечаја у износу од 63.562,92 динара, са законском затезном каматом од 05.10.2011. године до исплате, у року од осам дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења и по основу камате на трошкове поступка у поступку стечаја у износу од 2.208,79 динара, са законском затезном каматом, рачунајући од 05.10.2011. године, до исплате, у року од осам дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 23/22 од 02.03.2022. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за досудом трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, ... 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је накнада материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Привредним судом у Зрењанину у предмету Ст 296/2012. Решењем Привредног апелационог суда у Београду Рж Ст 5263/19 од 22.11.2019. године утврђено је да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Привредним судом у Зрењанину у предмету Ст 296/12. Према Закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа, која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. У овом случају, стечајни дужник ГИК „Банат“ АД из Зрењанина, није привредно друштво са већинским друштвеним, односно државним капиталом, са којих разлога тужена Република Србија нема обавезу да тужиљи накнади тражену имовинску штету. Обавеза тужене Републике Србије да тужиљи накнади тражену имовинску штету не може се заснивати ни на члану 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, с обзиром да се одредбе наведеног члана односе на материјалну штету која настане због дужине трајања судског поступка, а не због неисплаћивања потраживања од стране стечајног дужника. Са напред наведених разлога нижестепеним пресудама је одлучено у складу са законом и Закључком овог суда, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 2. одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе јесу спорови којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.02.2020. године, а вреднос предмета спора је 325.123,32 динара, који износ према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро = 117,5936 динара), представља динарску противвредност износа од 2.764,80 евра.

С обзиром да се у овом случају ради о спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић